

har taget Sigte paa at indskrænke Brugen af spirituøse Drikke og indskrænke Beværternes Antal, saa kan man nok finde, at der er principiel Overensstemmelse mellem den nugældende Lov og den her foreslaaede. Paa alle de Omraader, hvor Loven kan siges at være en virkelig Næringslov, der kan jeg indrømme, at Principet fortsættes, men paa alle andre Omraader betegner Forslaget et afgørende Brud med den nugældende Lovs Principper.

Den højtærede Minister kaldte mig spøgende for Alkoholnarkist. Den Betegnelse synes jeg slet ikke passer paa mig. Jeg synes tværtimod, at jeg er den konservative paa dette Omraade, idet jeg ønsker i saa vidt Omfang som muligt at bevare den nugældende Lovs Bestemmelser, hvorimod den højtærede Minister gaar langt videre. Det er derfor snarere ham, der maa kaldes Anarkist paa dette Omraade.

Jeg skal endnu gøre et Par Bemærkninger til min ærede Partifælle, det ærede 9de Medlem for Hovedstaden (A. C. Meyer), som jeg allerede har gjort en Bemærkning til. Han sagde, at han vilde ønske, at Arbejderne selv vilde lovgive paa dette Omraade. Det ønske slutter jeg mig ganske til, og jeg synes, at Arbejderne i meget høj Grad er, og gennem adskillige Aar har været, i Færd med en Lovgivning paa dette Omraade, nemlig en Lovgivning overfor dem selv, saaledes at de i betydelig Grad har indskrænket Drikkeriet der, hvor der har været drukket for meget før. Det ærede Medlem er noget ældre end jeg, men jeg er dog gammel nok til at kunne huske, at der for 20—25 Aar siden var et ganske anderledes Drikkeri paa Arbejdspladserne og i Værkstederne, end Tilfældet er nu. Det er blevet ganske overordentlig betydeligt indskrænket, og Arbejderne er ganske anderledes ædruelige nu end tidligere, og dette er Arbejdernes eget Værk, idet de igennem deres Organisationer, gennem Forkortelse af Arbejdstiden og Højnelse af Niveaueet ogsaa i aandelig Henseende har fremmet en Udvikling, som jeg synes, vi skulde fortsætte med og ikke forstyrre ved Tvangsforanstaltninger, der absolut er egnede til at skabe Animositet mod en videre Udvikling paa dette Omraade.

Maa jeg ogsaa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg hører ikke til dem — hvad man kunde faa Indtryk af ved hans Udtalelser —, der paastaar, at Afholdsmændene er sure og ubehagelige Personer, som man ikke kan være i Selskab sammen med. Jeg har jævnligen været i Selskab med det ærede Medlem og altid glædet mig over hans gode Humør, og ogsaa blandt Afholds-

folk har jeg tidt haft Lejlighed til at glæde mig over deres gode Humør. Men det er jo ogsaa saadan, at Afholdsmænd, som altsaa ved enhver Lejlighed forsager Nydelsen af Spiritus, har andre Glæder; jeg har i adskillige Blade set Referater af, hvorledes det gaar til i Afholdsloger. De drikker Kaffe og spiller Kort, de forsager ikke al Livsnydelse, det er langt fra. Men om deres Nydelser i og for sig er ædlere og mere egnede til at løfte dem op i en højere Sfære, stiller jeg mig noget tvivlende til.

Det ærede Medlem var enig med mig i, at inden vi gik til en virkelig Folkeafstemning om Landsforbud, skulde Befolkningen oplyses om hele dette Spørgsmaal, og han mente, at denne Oplysning var godt i Færd med at foregaa. Det er jeg ganske enig med ham i. Men hidtil er Befolkningen kun blevet oplyst fra en enkelt, bestemt Side; derimod har den ikke faaet nogen alsidig Oplysning. Til denne Oplysning hører ogsaa Oplysning om, hvilke Erfaringer der er gjort i andre Lande, hvor man har indført Forbud. Jeg har set, at der i Dag er omdelt til de ærede Medlemmer en lille Pjece, som indeholder Referat af en Tale, som jeg allerede hentydede til i Gaar, en Tale, som er holdt paa Island i Anledning af et Forslag om en ny Folkeafstemning, til Afgørelse af, hvorvidt Forbudet skulde opretholdes. Jeg vil meget anbefale alle ærede Medlemmer at læse denne Tale af den islandske Ordfører for Mindretallet, en Præst deroppe, som oprindeligen var Forbudstilhænger og stemte for Forbud, men som nu har set, hvilke Følger Forbudet har haft; jeg skal, hvor fristende det end kunde være at citere Stykker af denne Tale, saaledes at det kunde komme ind i Rigsdagstidenden, dog modstaa denne Fristelse. Man vil af denne Pjece faa et stærkt Indtryk af, at det ikke er lutter Velsignelse, der følger med et absolut Spiritusforbud.

Jeg har til sidst en Bemærkning at gøre til det ærede 7de Medlem for Ringkøbing Amt (Vesterager), en Bemærkning, som i nogen Grad ogsaa kan adresseres til den ærede Ordfører for Flertallet (Ferd. Nielsen). Det ærede Medlem og hans Meningsfæller benytter meget hyppigt om sig selv Udtrykket Ædruelighedsven; de stiller sig derved op i Modsætning til os andre og søger saaledes at fremkalde Indtryk af, at vi ikke er Ædruelighedsvenner. Denne Betragtning vil jeg gerne nedlægge en alvorlig Protest imod. De Herrer har ikke Lov til at mene, at det er dem alene, der er Ædruelighedsvenner, og at alle vi andre er i Modsætning til dem. Det er en Betragtning, der minder